

[Jørgen Jensen]

ikke arbejdsløshedspøblemet at understøtte den kampagne, der blev startet af fremskridtspartiet, som trængte ind i socialdemokratiet og regeringen, og som nu føres af socialdemokrater i fagbevægelsen som Steffen Møller, hvor man prøver at fremstille det, som om flertallet af de ledige er svindlere og bedragere. Men det er også nødvendigt at erkende, at nu, hvor krisen har varet i 4-5 år, bliver man kun langtidsledig, fordi man er sorteret fra af arbejdsgiverne. Jobtilbudsordningen bremser ikke arbejdsgiverne, men legaliserer tværtimod den frasortering, som arbejdsgiverne gennemfører. Fagbevægelsens sideløbende anvisningsret vil, så længe man opretholder karantænebestemmelserne og anvisningskontorenes kontrol, ikke kunne dæmme op mod de urimeligheder, som finder sted.

De bebudede ændringer i A-kasselovgivning angående deltid og arbejdsfordeling vil ramme forkert, vil ramme de langtidsledige. Det eneste gode ved det er måske, at hr. Camre ikke senere kan bruge de deltidsansatte som et bevis for, at der er kommet flere i arbejde. Det er ikke nødvendigt at gennemføre den lovgivning for at løse de problemer, der er, det kunne gøres ved at give arbejdsløshedskasserne og fagforeningerne større myndighed og større ansvar.

Hvad angår efterløn, har jeg sagt gentagne gange, at det var socialdemokratiet, der stemte imod vores ændringsforslag og dermed har ansvaret for en skærpet tidsbegrænsning for de 60-årige, at man ikke kan gå ud og ind i systemet, at man går ned i ydelser, at man satte grænser for aktiviteten, og at man ikke gav de langtidsledige på 60 år noget reelt valg. Som sagt var det socialdemokratiets hensyn til venstre, der betød en ringere lovgivning på alle disse områder. Vi kommunister tager gerne ansvar for delløsninger og små fremskridt, og vi tager også gerne hensyn til de reelle muligheder, der er her i folketinget, men vi vil ikke legalisere socialdemokratiets knæfald for arbejdsgivernes repræsentanter her i folketinget, og derfor må vi også sige, at målet i dag er ikke at bede socialdemokratiet om at tage spørgsmålet op i regeringen, men det er at fjerne den regering for at kunne indlede en ny politik.

Grethe Philip (RV):

Udsigterne for dansk økonomi i 1979 tegner sig ret så brogede. Der er heldigvis lyspunkter at notere sig, men også mørke ting. Blandt lyspunkterne kan vi nævne, at priserne er moderat stigende, men inden vi glæder os for meget over det, må vi også gøre os klart, at de i visse af de lande, vi konkurrerer med, f. eks. Vesttyskland, er endnu mindre stigende end i Danmark.

Et andet lyspunkt er, at ledigheden viser et beskedent fald, og at der er konjunkturopgang at spore både i Vesttyskland og i Sverige, to af vore store samhandelspartnere.

Men der er også mørke punkter; jeg tænker specielt på den valutariske uro, vi har haft igennem længere tid, og som vel ikke er standset endnu, og på det magre resultat af de seneste internationale valutadrøftelser. Jeg tænker også som et mørkt punkt på ledigheden, der, selv om den nok er svagt faldende, alligevel ligger oppe på et niveau omkring 190.000, når vi tager alle med, forsikrede og ikke-forsikrede. Jeg tænker på, at vi fortsat har et stort og noget stigende underskud på betalingsbalancen, og vi kan måske også tage med i det mørke billede, at de kommunale skatter stiger.

Det radikale venstre kan i det store og hele tilslutte sig regeringens finanspolitik; det har jeg allerede givet udtryk for i går under drøftelserne af ændringsforslagene. Vi mener ligesom regeringen, at der er brug for visse stramninger, og vi mener også, at der på en del felter, specielt vedrørende eksporten, er brug for yderligere bevillinger. Jeg kan derfor også på dette tidspunkt sige, at vi agter at stemme for finanslovsforslaget og vil tilråde andre også at gøre det.

Men finanspolitikken må ses i en større, samlet helhed. Her bliver det helt afgørende, om der kan drives en indkomstpølitik med den fornødne tilbageholdenhed både i lønninger og i andre indtægter. Det er til foråret, regeringen skal stå sin prøve. Debatten på socialdemokratiets kongres afslørede en stærk spænding mellem partiet og LO. Det tyder ikke alt for godt; jeg tror, ingen af os har nogen anledning til at vente lette overenskomstforhandlinger, og jeg har heller ikke fornemmelsen af, at det vil blive lettere netop på dette punkt, at venstre er inddraget i regeringen.

Det skal siges her klart, at det radikale venstre anser det for afgørende nødvendigt,